

látkou, která není předmětem státního monopolu, a zda na ni důvodně se vztahují předpisy §u 1 až 3 zákona čís. 134/1885. Podřadil-li nalézací soud, toho nezjistiv, skutek obžalovaného pod ustanovení §u 3 zákona čís. 134/1885, uvažoval o skutku s hlediska zákona, který se po případě k němu nevztahuje, a dopustil se zmatečnosti podle čís. 10 §u 281 tr. ř. Takto bylo trestního zákona nesprávně užito na újmu obžalovaného. Proto bylo podle §u 290 tr. ř. zrušovacím soudu z úřední povinnosti postupovati tak, jako kdyby doličený důvod zmatečnosti byl býval uplatňován.

Čís. 1897.

Jest zločinem podle §u 153 tr. zák. a nikoliv pouhou urážkou skutkem ve smyslu §u 312 tr. zák., bylo-li jí přivedeno tělesné poškození veřejného úředníka, vykonávajícího své povolání.

Ke skutkové podstatě §u 153 tr. zák. stačí dolus indirectus.

(Rozh. ze dne 13. února 1925, Zm II 612/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 4. prosince 1924, jímž byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem §u 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu své stolice, by jí znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud spatřuje skutkovou podstatu přestupku §u 312 tr. zák., spáchaného urážkou skutkem, v tom, že obžalovaná, když byla odváděna od hlavního přelíčení, udeřila odvádějícího ji dozorce vězňů kusem masa, v němž byla kost, po ruce tak, že mu způsobila lehké poranění na ruce. Právní posuzování činu jako zločinu podle §u 153 tr. zák. odmítá soud nalézací, poněvadž nenabyl přesvědčení, že obžalovaná úmyslně ono lehké poranění úřední osobě ve výkonu služby se nacházející způsobila, totiž, že když uhodila ho kusem sama, které samo o sobě je měkké, neměla úmyslu, by ho poranila tímto masem. Masem samým prý se poranění nezpůsobuje, a že by byla obžalovaná věděla, že v mase jest kůstka a úmyslně touto kůstkou dozorce udeřila, by ho poranila, není prý ničím dokázáno; úmysl, lehké poranění osobě v §u 153 tr. zák. jmenované způsobiti, jest prý podstatnou známkou skutkové povahy zločinu podle §u 153 tr. zák. Právem napadá zmateční stížnost, dovolávajíc se zmatku čís. 10 §u 281 tr. ř. názor, zračící se v těchto důvodech, že skutková povaha §u 153 tr. zák. vyžaduje po stránce subjektivní přímý úmysl pachatelův, poranění způsobiti. Citovaná stať zákona ovšem používá slova »úmyslně«, neoznačuje však blíže druh tohoto úmyslu, kdežto ustanovení §u 152 tr. zák., k němuž jest § 153 tr. zák. přiřaděn, mluví o nepřátelském úmyslu«. Než rozdíl mezi oběma paragrafy nelze, jak ze srovnání jich plyne, shledávati v různosti úmyslu, nýbrž v tom, že § 152 tr. zák. klade váhu na objektivní povahu poškození, kdežto § 153 tr. zák. staví v popředí poměr poškozeného k pacha-

teli, pokud se týče vztah činu k určité veřejné funkci poškozeného. Uváží-li se, že theorie o nepřímém úmyslu vycházela z nauky o zabíjení a uškození na těle, a že zákon spatřuje v úmyslu, směřujícím přímo k přivodění poškození na těle, okolnost přitěžující (§§y 43 a 155 písm. a) tr. zák.), kdežto ke skutkové povaze zločinu podle §u 152 tr. zák. vyžaduje po subjektivní stránce toliko nepřátelský úmysl, tedy úmysl nepřímý, nelze nahlédnouti, z jakých důvodů by bylo slovo »úmyslně« v §u 153 tr. zák. rozuměti tak, že by jím nepřímý úmysl měl býti vyloučen (srov. rozh. býv. nejv. soudu víd. čís. 189 a 2454 sb.), jak to činí nalézací soud. Stačí tedy úmysl nepřátelský, tudíž nepřímý zlý úmysl podle druhého odstavce §u 1. tr. zák. Neboť z dějin vzniku §§ů 140, 143, 152 a 157 tr. zák. (srov. rozh. nejv. soudu víd. č. 4335 sb.) plyne, že výrazem »v jiném nepřátelském úmyslu« byl míněn jakýkoliv úmysl, směřující k porušení tělesné nedotknutelnosti, tedy i úmysl, urazit skutkem. Jelikož konečně příčinnou spojitost mezi jednáním, podniknutým v nepřímém úmyslu, a výsledkem dlužno posuzovati čistě objektivně (srovn. rozh. Sb. n. s. č. 1424) a ze zjištění rozsudkových plyne, že činnost obžalované byla objektivně způsobilou, by přivodila nebezpečí pro tělesnou neporušenost zraněného dozorce vězňů, tedy (srov. Sb. n. s. č. 917) veřejného úředníka, vykonávajícího v době činu své povolání, jsou tu veškeré náležitosti skutkové povahy zločinu podle §u 153 tr. zák., ve který právě přechází skutková podstata přestupku podle §u 312 tr. zák., bylo-li urážkou skutkem přivoděno tělesné uškození veřejného úředníka, vykonávajícího své povolání (srov. Herbst k §§ům 312 a 313). Je tedy napadený rozsudek ve výroku, odsuzujícím obžalovanou pro přestupek podle §u 312 tr. zák., spáchaný na dozorci vězňů Robertu B-ovi urážkou skutkem, zmatečný. Než nejvyššímu soudu nelze ve věci samé ihned rozhodnouti, poněvadž v rozsudku není nikterak zřejmá zjištěna, že obžalovaná jednala v úmyslu nepřátelském, a bylo proto uznati právem, jak uvedeno (§ 288 čís. 3. tr. ř.).

Čís. 1898.

Svěddecké výpovědi, při jich sepsání nebylo dbáno ustanovení §§ů 101 a 104 tr. ř. a rozsudky na nich se zakládající, nejsou zmatečny (§ 281 čís. 3 tr. ř.).

Jde o svědeckou výpověď n a s o u d ě ve smyslu §u 199 a) tr. zák., má-li býti průvodním prostředkem při konání spravedlnosti a soud ji jako takovou žádá, bez ohledu na to, jakým způsobem byla vydána a jak byl výslech proveden; nezáleží na tom, že při výslechu nebyl přítomen zapisovatel.

(Rozh. ze dne 16. února 1925, Zm I 714/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 8. října 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnou stížnost věcně namítá, že nelze pokládati žádnou z obou svědeckých výpovědí obžalovaného za výpověď učiněnou před soudem